№15

Журнал Францисканського Ордену Світських

Житомир 2007

Журнал «МИР та ДОБРО» Францисканського Ордену Світських (ФОС), парафії св. Йоана з Дуклі при монастирі ОО. Францисканців (OFM) м. Житомира.

У НОМЕРІ:

Різдвяне привітання _____ 3

Життя Церкви
Бенедикт XVI закликав до миру й злагоди в усьому світі _____ *4*
Ющенко привітав з Різдвом українців-католиків _____ *5*

Літургійний рік
Рождество _____ *6*
Богоявлення Господнє _____ *10*
Стрітення _____ *12*
31 грудня – Свято Святої Родини _____ *12*

Францисканська формація
Францисканська духовність _____ *14*
Немає любові там, де зневажена справедливість _____ *17*
Формаційні матеріали для новіціату _____ *18*

З життя общини
Різдво – це свято радості, миру і щастя _____ *30*
Дар Божий – це людське життя _____ *31*

Поезія _____ 33
Кросворд _____ 37

Святі францисканці
Блаженний Хуголін Магалотті _____ *39*

Редакція: о. Радослав (OFM), Людмила Данилко, Марія Окунева, Людмила Павловська, Валентина Журавльова, Станіслав Ганський, Неля Ганська, Ніна Шатило.
Наша адреса: 10014 Житомир, вул. Київська, 4, монастир OFM Тел. 22 – 78 – 88, 37 – 54 - 64

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Дорогі наші духовні наставники, брати і сестри I та II

Францисканських Орденів!

Дорогі брати і сестри Францисканського Ордену Світських!

"Не бійтеся; я благовіщу вам радість велику, яка буде всім людям. Бо нині у місті Давидовому народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. І ось вам знамення: ви знайдете сповите Немовля, що лежатиме в яслах." (Лк 2, 10-12).

Зірка Надії, Віри і Любові засяяла над землею. Ми все своє життя маємо дивитися на цю Зірку, у своїй францисканській спільноті маємо єднатися навколо цієї Зірки, завжди іти шляхом, осяяним цією Зіркою, "…що сповістив нам Господь" (Лк 2, 15).

Прийміть щирі вітання

Нехай Дитя Ісус принесе в кожне серце мир, спокій, повноту благодатей, братерську любов і досконалу радість, а Дух Святий запалює серця багатьох бажанням служити Богу і ближнім. З'єднаймося в молитві один за одного і за всіх разом, щоб розпочалася розбудова суспільства любові.

Радісних вам Різдвяних свят і щасливого Нового, 2008 Року!

Редакція журналу "Мир та Добро".

БЕНЕДИКТ XVI ЗАКЛИКАВ ДО МИРУ Й ЗЛАГОДИ В УСЬОМУ СВІТІ

Папа Римський Бенедикт XVI звернувся 1 січня, опівдні, з традиційним різдвяним посланням і благословенням «Urbi et

Orbi», привітавши католиків усього світу зі святом Різдва Христового.

Звертаючись із балкону Собору Святого Петра у Ватикані до тисяч віруючих, які заполонили величезну площу, понтифік оголосив їм благу звістку про народження Христа: «У світі народився наш Спаситель!»

Своє різдвяне послання Бенедикт XVI, який є одним з найбільших теологів сучасності, розпочав із запитання про те, чи потрібен спаситель сучасній людині.

«Чи потрібен Спаситель людині, яка винайшла інтерактивні комунікації, яка подорожує у віртуальному океані Інтернету і, завдяки найсучаснішим і передовим мас-медійним технологіям, перетворила Землю - цей великий спільний дім - в маленьке глобальне село?» — запитав Папа Римський.

Відповідаючи на ці запитання, понтифік підкреслив, що сучасна людина, яка вважає себе «впевненим і самодостатнім творцем власної долі», на ділі гостро потребує Спасителя. На підтвердження цього Бенедикт XVI звернувся до найбільш гострих проблем, які стоять перед людством.

«У ці часи достатку й нестримного споживання люди все ще вмирають з голоду і спраги, від хвороб і бідності. Є ще рабині, яких експлуатують і гідність яких принижують, є жертви расової та релігійної ненависті, є ті, хто в результаті нетерпимості й дискримінації позбавлені можливості сповідувати власну віру. Є ті, котрі бачать власне тіло й тіла своїх близьких, особливо дітей, виснаженими в результаті тероризму, застосування зброї й будь-якого роду насильства в епоху, коли всі проголошують і закликають до прогресу, солідарності і миру для всіх. А що сказати про тих, хто, втративши надію, змушений залишити свій дім і свою батьківщину в пошуках умов життя, гідних людини?» — підкреслив Папа.

У своєму різдвяному посланні Бенедикт XVI закликав до миру й злагоди в усьому світі, приділивши особливу увагу ситуації на Близькому Сході, в Лівані, Іраку, Шрі-Ланці, Дарфурі. Папа, зокрема, висловив сподівання, що «на Близькому Сході, де існують незліченні й гострі кризи та конфлікти, відкриються перспективи для справедливого й тривалого миру, поваги невід'ємних прав народів».

«Я закликаю тих, в руках котрих перебуває доля Іраку, до того, щоб припинилося жорстоке насильство, що знекровлює цю країну, і кожному з її жителів було б забезпечено нормальне існування», — підкреслив Бенедикт XVI.

Завершивши різдвяне послання, Бенедикт XVI за традицією привітав віруючих із Різдвом 62-ма мовами світу.

Пряму трансляцію звернення Папи Римського вели з Ватикану більше ста телекомпаній з 61 країни.

Ющенко привітав з Різдвом українців-католиків

Президент України Віктор Ющенко привітав християн західного обряду з Різдвом.

«У різдвяні дні, насичені теплим родинним спілкуванням і осяяні вищою благодаттю, очищаються помисли, наші душі наповнюються милосердям і примиренням. Крізь тисячоліття й покоління Світло Різдва зігріває людські серця і вказує шлях довіри, взаємоповаги і правди. Тож нехай ніколи не полишає всіх нас любов до ближнього і надія на щасливе майбутнє», — йдеться у привітанні Глави держави.

Ющенко побажав християнам міцного здоров'я, сімейного затишку і добробуту, Божого благословення, нових звершень в ім'я миру, єдності та процвітання України на многії і благії літа.

Літургійний рік

Происхождение Господа Иисуса! Оно совершенно иное, нежели наше. Он родился не так, как мы, принеся человеческому роду тайну и силу возрождения в Духе, родившись от Девы и Духа Божьего.

Дух Божий - всесильная сила. Руководит и управляет вселенским согласованным движением, постепенно

его развивая. Своей мощью Он вошел в хаос, и словом воплотил жизнь в материю; одарил жизнь чувством, дав чувству мысль. Царство творения Бога возносится одно над другим, и одно охватывает другое: царство жизни дополняет царство материи, царство животное дополняет царство жизни, царство человека дополняет царство животное.

В воплощении Иисуса - Бог в собственной Особе соединяется с делом рук Своих, чтобы настало Царство Божье, царство сынов Божьих в человечестве.

Эти постепенно следующие ступени развития нашей вселенной прекрасны, драматичны и таинственны, и чем совершеннее творение, тем глубже тайна: жизнь сокрыта и таинственна, нежели материя, животное более загадочно, нежели жизнь органическая, человек еще более загадочен, нежели животное; *Иисус же - непостижимая тайна для человеческого разума, величественная и непознанная. И разум, понимающий причины, говорит: верую в Иисуса Христа, Сына Божьего …*

Иисус принадлежит человечеству только по матери. Дух Божий созидает Его в чистом лоне Девы (И 1,14), чтобы «Земля выдала плод свой» (Пс 13). Через 100 лет старец Апостол, допущенный к наиглубиннейшим тайникам души своего Учителя, в словах, превышающих все, что можно сказать о Боге сокровенного, откроет нам, что в Иисусе «*Слово стало плотию»* (Ин 1,14)

Если ехать от Иерусалима, мимо Самарии, то с последних ее границ издалека видна белая точка. Это небольшой городок, расположенный Богом на крутых взгорьях, возвышающихся над равниной Израиль. Его серые, квадратные, с плоскими крышами дома громоздятся на пологом восточном склоне двух холмов, разделенных оврагом, по которым и пролегает главная улица Назарета. Там есть колодцы, служащие для ритуала омовения, магазины, рынок, синагога. В восточной части города углублена долина, где бьет источник, называемый сегодня Источником Марии. За последними *домами* долина и овраг сходятся, образуя маленькую равнину, на зеленом фоне которой и виден Назарет. Деревья гранатовые, оливковые, финиковые, миндалевые, кактусы с вечнозелеными листьями, устремленные ввысь кипарисы, волнистые линии взгорья, в отдалении - вереница гор

Джебель-эс-Сикх замыкает линию горизонта. Местность, дышащая покоем и молчанием, как будто ограждена от остального мира. Никакой шум не возмущает этого уединения, из которого душа и мысль сами возносятся к небу. Именно там, в одном из этих спокойных домов *неизвестную миру Деву Бог одарит Своим наивысшим откровением, откровением, в котором наибольшее страстное желание человечества обретет свою реальность. Бог станет человеком и человеческая природа во Христе будет личной природой Бога*. Эта Личность будет очагом, средоточием и горнилом всего религиозного движения. Каждый, желающий вознестись к Богу Отцу, придет к Сыну и с Ним соединится.

Вифлеем - Beth-Lethem - по-еврейски "дом хлеба". Город расположен на двух вершинах, которые образуют форму полумесяца, на две мили на юг от Иерусалима, за равниной Рефаимов, в самой середине Иудейских гор. Со всех сторон он огражден глубокими долинами. Это та местность, где родился Давид и куда, по приказу Цезаря, пришли на перепись его потомки. От множества народа переполнены все дома. И когда Мария с Иосифом пришли, для них уже не нашлось места; они вынуждены были остановиться в гроте, в одной из пещер для скота, которых в Палестине было множество. Именно там *и родится Сын Давидов, Тот, о Котором Архангел возвестил Деве Марии, что будет Святым, Сыном Божьим, Спасителем и наследником трона на века. Евангелие об этом факте говорит с необычайной простотой* (Лк 2).

А Вифлеем, погруженный в сон, не предвидит рождения Того, Кто городок этот сделает известным не только иудеям, но всему миру. *Над Гротом «носится» Дух Божий (ср. Быт). В своей полноте и мощи нежно парит над убогой колыбелью. Он руководит здесь всем, и все Сам побуждает*. Которых осветит, те увидят, которых призовет, те услышат; а кто не примет Его вдохновения, то останутся мертвы и безразличны в своем непонимании, погруженные в ночь своего сна.

В период Адвента, как, впрочем, и в течение всей осознанной христианской жизни, нам необходимо молить Господа и Спасителя нашего о благодати рождения нашего сердца, рождения им Христа, как родился Он и осветил жизнь

многих святых, которые всю свою жизнь носили в своем сердце убогую колыбель с Младенцем.

Из проповеди св. Антония Падуанского на Рождество Господнее.

5. *Когда же они были там.* Где *там*? В доме хлеба; и Мария – дом хлеба. Сотворенный хлеб ангельский – это молоко детское, чтобы дети сделались ангелами. Поэтому сказано: *Пустите детей приходить ко Мне.*

И *наступило время родить Ей.* Вот «полнота времен», «день спасения», «лето благости»; … *но ныне наступило время родить Ей* и «от полноты дня Его все мы приняли», потому что говорится в Псалме: *Насытимся благами дома Твоего.* Хвала и слава Тебе, о Пресвятая Дева, ибо ныне насытимся благостью дома Твоего, т.е. чрева Твоего. Мы, прежде опустошенные, полны; прежде больные, здоровы; прежде проклятые, благословенны, ибо, как говорится в Песне Песней: *Рассадники твои – сад.*

6. Потому далее следует: *И родила Сына Своего Первенца.* Вот благость, вот сад. Итак, спешите голодные, а также жадные и ссужающие под проценты, …и *покупайте без серебра и без платы* хлеб, который приносит нам ныне Дева от ангельского своего чрева. Итак, *родила Сына.* Какого Сына? Бога – Божия Сына! «О счастливейшая из всех счастливых, имеющая общего Сына с Богом Отцом! Сколь велика была бы слава бедной женщины, если бы она имела общего сына с императором! Во сколько раз большая слава у Девы, которая имеет общего Сына с Богом Отцом! "…Отец дал божественную природу, Мать – человеческую; Отец – могущество, Мать – немощь". Не бойтесь. Победа на нашей стороне, ибо с нами Бог во всеоружии. Благодать Тебе, Дева достославная, ибо через Тебя с нами Бог. Итак, *родила Сына Своего Первенца*, т.е. «от Отца рожденного прежде всех веков», или «первенца из смертных», или «первородного между многими братиями».

7. …И *спеленала Его, и положила Его в ясли.* О нищета! О смирение! Господина над всем завернули в пелены, Царя ангелов положили в хлев. Стыдись, ненасытная жадность! Иссякни человеческая гордыня! *Спеленала Его.* Обрати внимание, что

Христа в начале и в конце Его жизни завернули в пелены. … Счастлив тот, кто закончит жизнь свою в крещальной невинности. Ветхий Адам, когда был изгнан из сада, «оделся в одежду кожаную», которая чем больше стирается, тем больше ухудшается, в которой обозначается плотскость его самого и его сыновей. Но новый Адам был завернут в пелены, в сиянии которых предстала нам чистота Его Матери, крещальная невинность, слава всеобщего воскресения. *И положила Его в ясли; потому, что не было им места в гостинице.* Вот, как говорится в Притчах, *любезная лань и прекрасная серна*, «лань рождает на торном пути»; так и «блаженная Дева родила в пути, ибо в гостинице не было им места». А «гостиница называется так, ибо в ней собираются пришедшие разными путями».

(Антоний Падуанский)

Надежда и ожидание будущего Спасителя существовали не только исключительно в народе избранном, что подтверждает евангельское повествование о трёх Царях. Воплощение и рождение Спасителя охватывает весь род человеческий, включая и всё сотворенное Богом. И небо в ночи, в которую родился Христос, осеняет Его колыбель своей радостью и благостью. Однако, едва засиял луч земной славы, Младенец подвергся опасности смерти, вынужден бежать, стать изгнанником, и кровь невинных младенцев, рожденных одновременно с Ним, оросит землю.

Все эти контрасты будут постоянно повторяться на протяжении всей земной жизни Христа, в деяниях Церкви, Ним установленной, в жизни каждого отдельного христианина. Это облик и продолжение изумляющей и принципиально новой антитезы, в которой заключается тайна Христа и которую апостол Иоанн заключил в одну фразу: Слово стало плотью и разбило свой шатер среди нас. Апостол Иоанн осознал величие Божьего Откровения: трон Давидов будет вознесен, но воссядет на нем Сын Божий и Царству Его не будет конца; не Израиль будет царствовать, а Бог и глубины Его милосердия будут открыты для всего творения.

В Евангелии реально осязаемы знаки Духа и Слова Божьего. Слово человеческое, каким бы ни было талантливым, не в состоянии достигнуть того, чтобы проложить себе путь в самые

глубины человеческой природы: в его совесть, память, время, чтобы остаться все таким же горячим и живым в жизни человека, который умеет чтить Бога, молиться, страдать, любить и жить надеждой. Его Слово - это внутреннее знамя, которое, кроме Евангелия, ни одна книга дать не может. И, открыв ее, можем снова и снова возвращаться к описанию рождения Спасителя, моля Духа Святого о благодати воплощения и рождения Христа в нашем сердце и жизни.

Підготувала с. Журавльова Валентина

БОГОЯВЛЕННЯ ГОСПОДНЄ

" Вони, вислухавши царя, пішли. І ось зірка, яку бачили вони на сході, йшла перед ними, аж поки, нарешті, прийшла і зупинилася над місцем, де було Немовля "

(Мф 2,9)

Свято Богоявлення називають ще святом трьох волхвів. Перші, які визнали Дитятко Ісуса Месією, були поганами зі сходу. Дуже мало відомо про цих людей, тільки те, що вони були мудреці, які вивчали таємниці природи і небесних світил. Мудреці зі сходу символізують усіх, що подорожують і шукають. Саме мудреці стали першими язичниками, котрим Бог явив Себе в образі Людини.

Вони шукали "Царя Юдейського", а замість нього знайшли Царя всього світу.

Коли мудреці знайшли Ісуса – Втілення Істини, вони поклонилися Йому (це найбільший прояв мудрості),

упали ниць і, віддаючи уклін, поклали свої дари: золото, кадило і миро. Віддавши свої дари, які принесли в жертву Дитятку Ісусу, вони вирушили в дорогу, яку вказав їм Ангел уві сні. Ці люди зуміли побачити в безпорадній Дитині Божого Сина; хоч вони були поганами, але серця їх були відкриті істині. Люди з усього світу, свідомо чи ні, шукають і істину, і життя, засноване Ісусом.

Молімося, щоб люди всіх релігій і культур пізнали спасіння і повноту життя в Ісусі Христі.

Молімося за тих, хто щиро шукає істину, особливо за тих, хто на хибному шляху. Просімо у Бога мудрості побачити цих людей і поділитися з ними миром і любов'ю.

Як колись сказав Йоан Павло II: "Давайте будемо як зірка, що вказує дорогу до світла Христового. Щоб кожна людина зокрема, і народи в цілому, в пошуках істини, правосуддя і миру могли прийти до Ісуса, єдиного Спасителя світу".

"Спасибі Тобі, Отче, за те, що Твій задум призначений для всіх, і зокрема для мене! Допоможи тим, хто шукає Тебе, щоб побачити світло істини у Твоєму Синові Ісусі". (Розважання 2001-2002 рр.)

Підготувала с. Валентина Борчалінська

СТРІТЕННЯ.

В кожній релігії людина шукала Бога навпомацки, аж до моменту, коли Бог промовив до людини Тілом. Прийшов у величі Тіла, як світло на освітлення язичників (пор. Лк 2, 32). Непорочна Діва дала Йому ім'я Ісус. Пророк Симон назвав Його знаком сперечання (пор. Лк 2, 34). Чому?

Вочевидь Ісус перевищує усі можливі для людства варіанти і схеми. Він Той, Котрий ближче до Бога, ніж священики і фарисеї, він, вочевидь, вільний, а волю Свого Отця вважав як єдину можливу і безумовну, тому що вона є благом і спасінням для людини. І прийшов Він тільки з єдиною метою – повернути до дому Батька загублених дітей. Не поважає гріх, але любить грішника; терпеливо роз'яснює, що не слід підтримувати в собі переконання власної досконалості, тому що без Нього нічого не можливо досягнути (пор. Мт 15,5). Важко уявити, якого перевороту у

свідомості тих, хто слухав, визвала постать Ісуса. Говорив від власного імені, вимагав віри в Себе (пор. Ін 3, 36). Перевернув відношення людини до Бога, до світу, до людини. Іншими словами, сформував нову свідомість, нову людину.

Ось такий Він, Той, Якого принесли до Святині Єрусалимської – Бог, об'явлений в Ісусі Христі. Знак сперечання для тих, для котрих Бог, який існує як філософська теза чи психологічна уява, важливіший за факт Одкровення народження Сина.

31 ГРУДНЯ - СВЯТО СВЯТОЇ РОДИНИ.

"Боже, Ти у Святій Родині дав нам взірець життя, сотвори, щоб ми, поєднані взаємною любов'ю, наслідували в наших родинах Її чесноти та осягнули вічну радість у Твоєму домі".

Ці слова чуємо на Святій Літургії цього дня. Дійсно, досягти дому Отця буде набагато легше, наслідуючи Святу Родину, але за єдиної умови - взаємної любові. Недаремно апостол

Павло вбачав у любові найміцніший зв'язок людської общини (Кол 13, 12-21). Життя визначних общин можуть окреслювати права, обов'язки, часом навіть до подробиць, але як небагато вони важать без взаємного людського довір'я, доброти, здібності вибачати і звичайної терпеливості - таких простих і бажаних рис любові.

Але ж їх неможливо осягнути самостійно і без любові до Бога, тому що увесь цей скарб чеснот має початок в Ньому. Святий Франциск у своєму прославленні Бога Всемогутнього говорить:

"Ти є добром, усім добром, вищим добром, Господь Бог живий і правдивий,

Ти є любов, і милість, Ти є премудрість,

Ти є покірність, Ти є терпеливість,

Ти є красою, Ти є смиренням..."

Тож, як шукала Свята Родина Ісуса, так і кожен з нас повинен бути у постійному пошуку. Шукаймо Його серед рідних - бажанням бути вдячним; шукаймо Його серед знайомих - бажанням дарувати радість; шукаймо Його серед пересічних людей - бажанням стати у нагоді, випереджуючи прохання.

Тож будьмо мудрими, смиренними, терпеливими. Одним словом, любімо один одного.

Підготувала с. Валентина Журавльова.

Францисканська формація

ФРАНЦИСКАНСЬКА ДУХОВНІСТЬ

Писання Франциска з Ассізі.

Смерть людини, яка не розкаялася.

"Тіло слабшає, смерть наближається, сходяться ближні і друзі і говорять: "Розпорядись добром твоїм". І ось дружина його, діти,

ближні і друзі розпочинають удаваний плач. І він, підвівши очі, бачить, як вони плачуть і схвильований, чого не повинно бути, подумавши про себе, говорить: "Ось, душу мою і тіло моє, і все, що маю, передаю в руки ваші". Воістину, проклята та людина, яка довіряє і ввіряє душу свою і своє тіло, і все, що має - в такі руки!" Тому говорить Господь вустами пророка: "Проклята людина, яка надіється на людину і плоть робить своєю опорою, і серце якої відходить від Господа." (Єр 17,5).

Відразу посилає за священиком. І священик питає його: "Чи хочеш ти отримати відпущення всіх твоїх гріхів?" Той відповідає: "Хочу". "Чи хочеш ти принести відплату за всі згіршення, за всі здирства і за все те, в чому ти обманув інших?" Відповідає: "Ні". А священик: "Чому ні?" "Тому, що все, що я маю, вже передав в руки близьких і друзів". І тут язик йому відмовляє, і так він, злощасний, вмирає.

Але всі ми знаємо, що де б і яким би чином не вмирала людина в смертному гріху, не принісши святої відплати – могла б відплатити і не відплатила – диявол викрадає її душу з тіла з такими муками і стражданням, яких ніхто не знає крім тих, хто їх спробував." "…бо хто має, тому дасться, а хто не має, у того відбереться і те, що він думає мати". (Лк 8,18). Він все віддав близьким і друзям; і ті приймають спадкоємство і ділять між собою, і говорять: "Прокляття на душу його, бо міг би він дати нам і набути набагато більше, чим набув". Черви пожирають його тіло; і так губить людина і душу, і тіло в короткому житті цьому і йде в пекло на вічні муки.

"В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Я, брат Франциск, покірніший ваш слуга, молю і заклинаю вас в ім'я любові, яка є Бог, припадаючи до ваших ніг, щоб ці слова і інші слова Господа нашого Ісуса Христа прийняли і здійснили, і виконували зі смиренням і любов'ю.

І ті, які не вміють читати, хай просять, щоб їх частіше їм читали, і нехай вивчать їх напам'ять, свято перетворюючи на справи, бо вони суть дух і життя. І ті, хто так не зроблять, дадуть свою відповідь в судний день, перед судом Христовим. І всіх чоловіків і жінок, які приймуть їх прихильно і будуть виконувати їх, і відправлять листи з них іншим, якщо вони витерплять в

цьому до кінця, хай благословить їх Отець і Син і Дух Святий. Амінь"

Сестра смерть очікує кожного з нас. Ми повинні зустрічати її в радості, прославляючи Господа, як це робив святий Франциск!

Що про це нам говорить Генеральна Конституція ФОС і Статут ФОС?

"Як вісники досконалої радості нехай за усіх обставин життя несуть людям радість та надію. Вщеплені в Христове Воскресіння, яке надає істинного значення нашій сестрі смерті, нехай у мирі очікують на остаточну зустріч з Отцем." (Статут, р.2, п.19).

"Нехай брати, наближаючись до старшого віку, вчаться переносити хвороби та труднощі, що зростають, і вчаться надавати своєму життю більш глибокого змісту, поступово відходячи від нього у напрямку Землі Обітованої. Нехай твердо вірять, що спільність віруючих і тих, хто любить один одного в Богові, продовжиться у вічному житті як спілкування святих".

Нехай світські францисканці намагаються створити у своєму середовищі та, насамперед, в общині, атмосферу віри та надії, щоб "нашу Сестру Смерть" прийняти як перехід до Отця, і щоб усі змогли у мирі до цього приготуватися." (Ген. Конституція ФОС, Розд.2, част.2, ст.27).

Повернення до справедливості ніколи не пізно зробити, особливо пам’ятаючи про Сестру Смерть, бо ніхто і ніколи не знає про час ЇЇ приходу.

Церква вчить, що справедливість є однією з чотирьох головних чеснот: "Справедливість – це моральна чеснота, яка основується на постійному та твердому рішенні віддати Богу та ближньому те, що їм належить. Справедливість в стосунку до Бога називається "релігійною чеснотою". Справедливість є необхідною вимогою для збереження миру між окремими членами і нашої францисканської общини, а її слід почати будувати з особистого життя”.

Справедливість в стосунку до Бога охоплює не лише духовну сферу. Сфера матеріальна є однією з важливих форм вираження справедливості по відношенню до Бога. Пожертви на храм, підтримання особистих та апостольських потреб священиків,

котрих Господь посилає служити людям – є справами, котрі найбільш безпосередньо можна віднести до ГОСПОДА.

Світські францисканці повинні активно відповідати на Його заклик. З причини необхідності певних витрат на життя общини (для богослужіння, апостольства, доброчинних справ та ін.) всі брати і сестри повинні робити внески відповідно до своїх можливостей, бо вони у кожного є різними. Пам'ятаймо, що коли ми даємо вбогим необхідні речі, то в значній мірі здійснюємо акт справедливості, ніж акт милосердя. Раді ФОС довірено "приймати рішення відносно використання існуючих фондів та, взагалі, відносно питань фінансової та економічної діяльності общини. (Ген. Конституція ФОС, р.3, ст.50)", керуючись принципами Божої справедливості і особистої відповідальності.

Допомагаючи ближнім матеріально, краще керуватися порадою отців Церкви, яка зберігає внутрішній порядок і справедливість у найближчому оточенні: першість мають особи, поєднані з нами родинними узами, узами приязні, віри, національності і т.п. Особливу увагу слід приділяти найбіднішим та тим, які відчувають потребу в терміновій допомозі.

То ж подумаємо, котрих ми змогли б обдарувати, але у нас немає такого бажання?! Або обдарували тих, хто не в першу чергу цього потребував? Спробуємо це змінити, бо це іноді буває героїчним практикуванням.

Когось ми обмовили та осудили, говорили в адресу ближніх з іронією, сарказмом, використовували принизливі жарти, чим спричинили цій людині внутрішню біль. Навіть побожні зауваження, зроблені не тактично та без поваги, можуть надовго зранити.

Чи не потрібно нам відшкодувати цю несправедливість?

Пам'ятаймо про чистоту і мотивацію наших вчинків!

А в наших благородних і справедливих намірах, вчинених з любов'ю, Господь Ісус Христос зміцнює нас і винагороджує не лише сьогодні, але обіцяє на майбутнє: "Блаженні ви, коли ганьбитимуть вас і гнатимуть, і зводитимуть на вас усяке лихослів'я та наклепи – Мене ради. Радуйтесь і веселіться, бо велика нагорода ваша на небесах" (Мф 5,11-12).

Підготувала с. Людмила Павловська за матеріалами книги **"Джерела францисканства". – М.: Духовна бібліотека, 1996** *та формаційними матеріалами ФОС.*

НЕМАЄ ЛЮБОВІ ТАМ, ДЕ ЗНЕВАЖЕНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ.

Що в такому разі треба робити? З чого розпочинати?

Розпочинати треба від підрахунків, іншого виходу немає. Для воскресіння сумління вирішальним є докладний розрахунок. Потрібно визначити: хто, за що і якою мірою відповідає, і наскільки винен.

У сучасному християнському світі існують такі тенденції: нікому ніяких "рахунків", усім потрібно пробачити. Так, пробачити треба! Але нагадаю, момент пробачення настає тільки після винесення вироку і перед його виконанням. Немає пробачення до винесення вироку.

Християни добре про це знають. Віруючий спочатку робить рахунок сумління, потім обвинувачує себе, тобто визнає гріхи в конфесіоналі. А коли вирок винесено, Бог уділить благодаті пробачення, сумління буде вилікуване. Ми можемо пробачити, але винний мусить визнати перед усіма: я винен. Він повинен сказати, що хоче відповісти за свою провину, спокутувати її. Не посилаймося на Євангеліє, не перекручуймо його слів, бо там йдеться передусім, про здорове сумління!

Молімося, щоб Господь воскресив наше сумління, вражене тяжкою хворобою. І щоб ми вміли мудро дискутувати на теми, яким шляхом можна увійти у світ ладу. Непокаране зло стає ще міцнішим, глузує з нас.

Щоб жити, суспільство має зробити ставку на справедливість, воскресити її в сумлінні кожного свого громадянина. Для цього потрібно чудо Божої благодаті та прозріння, щоб ми не гадали ніби все добре, тоді як моральний рак знищує організм суспільства.

(Парафіяльна газета. – 2006. - № 18 (жовт.). – С.8.)

Дорогі сестри і брати, чи не задуматися нам над вирішенням цього питання у нашій свідомості, і коли чекаємо пробачення, то чи завжди ми згідні визнати свою провину і покаятися? А може

це не для нас? Можливо десь вглибині серця ми вважаємо, що ми невинні, але все одно нехай нас пробачать.

Немає любові там, де зневажено справедливість! Я повністю з цим згодна. А ви?

Якщо є бажання, напишіть свої роздуми. Чи були у Вашому житті подібні ситуації, чи забули ви про них, а може вони вас турбують і до цього часу. Тоді разом поміркуємо, щоб стати кращими.

Підготувала с. Людмила Павловська

Формаційні матеріали для новіціату

Вступ до ФОС, етапи формації, зібрання (п.23-25 Регули)

П. 23

Прохання про прийняття до ФОС слід подавати до місцевої общини, Рада якої приймає рішення щодо прийняття нових членів. Справжнє входження до общини відбувається в період формації, який триває не менше року, та в час складання Обітниці (Професії) зобов'язання жити згідно Статуту ФОС. Вся община зобов'язана зберігати цей порядок у способі свого життя. Щодо вікових вимог для складання обітниці а також особливих францисканських ознак, слід дотримуватися положень Статуту. За своєю природою Обітниця (Професія) є довічним зобов'язанням.

Особи, які знаходяться в особливо скрутних обставинах життя, можуть у братерському діалозі з Радою общини обговорювати свої проблеми. Вихід або виключення з Ордену назавжди, якщо це необхідно, вимагає ухвали Ради общини, згідно з положеннями Конституції (40).

П. 24

З метою підтримання духу общини Рада повинна періодично організовувати зібрання та часті зустрічі з іншими францисканськими общинами, особливо молодіжними, застосовуючи відповідні засоби для розвитку францисканського

та церковного життя, заохочуючи кожного до життя у общині (41). Ця община поширюється також на померлих братів і сестер через принесені за їхні душі молитви (42).

П. 25

З причини необхідності певних витрат на життя общини – чи то богослужіння, апостольства, доброчинних справ та інше, всі брати та сестри повинні робити внески відповідно до своїх можливостей. Місцеві общини повинні дбати про витрати Рад вищого рівня (42).

* Правила прийняття до ФОС.

Хто хоче вступити до ФОС, повинен звернутися з проханням про прийом до Ради в усній чи краще письмовій формі, в якому викласти мотиви, якими він керується у своєму бажанні ступити на цю дорогу життя. Рада розгляне прохання і дасть відповідь: да чи ні. Необхідно зазначити, що потрібно бути обережними в відборі кандидатів до общини. Не кожний, котрий про це говорить, відповідає вимогам, а котрий є практикуючим католиком, якщо одружений, то з упорядкованим життям в родині і шлюбі, який вміє жити в общині, в своїй поведінці відповідати нормам, що сприяють добру оточуючих.

* Обов'язки того, кого прийняли до ФОС.

Той, кого прийняли до ФОС, зробив це з доброї волі; він знайомиться з життям св. Франциска, історією общини, її структурою та обов'язками, які вона накладає на кандидата з обраною формою життя в Церкві. Сьогодні розглянемо пункти 23-25 Статуту, в яких говориться про прийняття до общини, християнську формацію, спосіб проведення братерських зустрічей в общині і обов'язки в общині, також спосіб матеріальної допомоги, необхідної для існування общини і діяльності адміністрації, літургічну та апостольську діяльність: умови для прийняття до ФОС, етапи формації такі як: постулат, новіціат, професія; участь в щомісячних зібраннях і службах, на яких відбуваються розважання про християнські цінності. Кожна наступна формація потрібна для формування власної особистості. Важливим є те, щоб кожен свою індивідуальність поєднував з авторитетом общини, з новими покликаннями до общини. Кожен повинен внести свій вклад в життя і апостольство общини,

відповідати вимогам Статуту і Ради ФОС. Пройти всі етапи формації, пізнавати їх з Статуту і Конституції ФОС, з життя св. Франциска Ассізького та інших визначних постатей францисканського ордену, щоб за їх прикладом будувати свою духовність і апостольство в церкві. Прийнятий до ФОС повинен приймати участь в зібраннях общин, щоб краще пізнати всі таємниці духовного життя.

Початкова і постійна формація світських францисканців.

Ми з вами світські францисканці, охрещені світські люди, які прийняли обіти. Всі ми слабкі, грішні люди, навіть, якщо хтось і уявляє, що це не так, і знаємо, що повинні повністю покладатися на милосердя Боже, молитися до Святого Духа, щоб могли стати кращими, що це ми , а не ангели. Дуже важливо зрозуміти, що ми не можемо стати досконалими за допомогою тільки своїх особистих зусиль, тільки Бог досконалий і тільки Бог може зробити нас святими. Ми повинні мати бажання поєднання з Господом нашим Ісусом Христом, і Він, що має в Собі всяку гідність, силу і досконаліть, розділить Своє життя з нами і таким чином досконаліть і святість прийдуть до нас за посередництвом Духа молитви і нашого посвячення Богу. Наші справи, наші молитви, наші добрі прагнення дозволять нам бути відкритими для милості Божої, і це для нас єдиний шлях для здобуття святості.

Початкова формація – це період, що розпочинається від моменту вступу до ордену і до принесення обітниць:

- це час особистого пізнання і усвідомлення нашого покликання, здійсненного в Хрещенні, і показує нам єдність з Ісусом Христом;
- це час, коли ми глибше пізнаємо самих себе, коли в нас дозріває людина;
- це час, коли ми дізнаємося про шляхи Франциска Ассізького, якими він наслідував Христа;
- це час вивчення Євангелія, щоб переходити від Євангелія до життя і від життя до Євангелія (Статут ФОС);
- це час, коли ми навчаємося жити в братерстві, в єдності з іншими братами та сестрами;

- це час, коли ми вчимося допомагати бідним і немічним в нашому середовищі та в усьому світі;

Постійна формація – це принесення обітниці до кінця свого земного життя:

- це час, коли ми формуємося в ньому як ставати святими, і цей період продовжується до кінця життя;
- це час, який також включає в себе всі пункти початкової формації.

Тому ми з вами будемо постійно повертатися до вивчення і осмислення Статуту, Конституції як основи францисканського життя.

Але перш за все, ми повинні пройти формацію як люди. Ми люди, а не ангели. Але саме ми, грішні люди, покликані бути францисканцями, допомагати один одному зростати, як люди стати більш зрілими. Необхідно пам'ятати, що кожна людина, яка приходить до общини, приносить з собою душевні рани. Якщо важко допомогти людині в общині звичайним шляхом, потрібно пам'ятати про те, що іноді єдиним правильним рішенням є виключення з братерства. Прийняття такого рішення належить до компетенції старшого. Іноді таким людям можна допомогти, але і необхідно пам'ятати про те, що їм потрібна професійна допомога. Не можна допускати, щоб їхні особисті проблеми були на першому плані в житті братерства.

Якщо ми не допомагаємо один одному, будучи людьми, то тим самим ображаємо Бога. Як служити і допомагати суспільству – саме в полягає цьому соціальний вимір нашого життя згідно Євангелія. Відповідальність кожного з нас заключається в піклуванні про бідних. Дехто говорить, що ми повинні тільки молитися, але не можна протиставляти соціальне Євангеліє Євангелію духовному. Христове Євангеліє одночасно торкається тілесного і духовного життя, подібно тому, як Сам Він був не тільки Богом, але і людиною, мав людське тіло і душу. Св. Франциск проповідував, що всі створіння є нашими братами і сестрами, разом з якими ми славимо Єдиного Творця як дар Божий.

Формування нас як християн

Початкова формація – це час, коли ми приймаємо рішення повністю належати Богу в Ісусі Христі. Це – основа світської духовності. Не потрібно наперед вважати, що кожен, хто приходить в братерство, вже зробив такий крок. Багато охрещених людей підтримують дуже слабкий зв'язок з Богом у Христі. Вони не прийняли свідомого рішення, щоб Христос увійшов в їхнє життя. Тому часто вони не мають зрілих відносин з Богом у Христі і, таким чином, їх потрібно привести до більш тісного зв'язку з Богом. В цьому головне завдання старшого общини. Але потрібно робити це дуже обережно, не виясняючи, які відносини у цієї людини з Богом. За таку людину відповідає і все братерство. Не потрібно читати численні проповіді, а краще показати це своїм життям.

Більшість людей в світі це ті, яких ніхто не любить, або вони думають, що їх ніхто не любить, і тому роблять висновок, що їх ніхто не зможе полюбити, навіть Бог. Звернемося до Євангелія: (Ін. 3,16) Це доказ любові Бога до людей. Ми також повинні приймати їх такими, які вони є, а також вчити їх, показуючи як Христос живе в нашому серці, в серці Церкви і суспільства, і тим самим допомагати їм вирости разом з нами.

Формування нас як католиків

В своєму житті ми приймаємо Святу Трійцю, але будучи католиками, ми перебуваємо також в єдності зі Святійшим Отцем – Папою, який є намісником Ісуса Христа. Тому ми також з великою повагою відносимося до того, чому нас вчить Вікарій Христа. Центром життя Церкви є Літургія. Люди, які приходять в братерство, не завжди усвідомлюють до кінця, що це означає. Деякі прийняли Христа, але не прийняли общину віруючих, тому для багатьох потрібна формація. Католицька Церква – це вселенська Церква, де кожному знайдеться місце. Необхідно усвідомити це і нагадувати іншим, що всі ми є однією сім'єю.

Необхідно пам'ятати, що ФОС – це не монаший орден, це інший спосіб життя у Святому Хрещенні. Світські ордени відрізняються від монаших, але у ФОС проходить формація католиків. Умовою формації є повага до переживання Хрещення і його плодів у світському житті. Християнська формація – це визнання Христа Господом. Католицька формація, в більш

широкому розумінні, це те, що Христос закликає нас бути видимою духовною общиною, тобто такою, яку можна побачити і яка заснована на зрозумілому всім вченні Церкви, а це, в свою чергу, означає необхідність формації. В нашому братерстві нам необхідно вчитися допомагати собі і один одному зростати у вірі і ставати більш зрілими католиками.

Францисканська формація

Бог закликає нас бути послідовниками Ісуса Христа і йти тим самим простим шляхом, який Він вказав Франциску Ассізькому. Св. Клара, що проникла духом св. Франциска, працювала над собою, формуючи себе як людину, християнку, католичку і послідовницю св. Франциска.

У св. Клари були чисто людські проблеми. Вона знуряла себе тяжкими постами, і тому більшу частину свого життя була прикованою до ліжка. Вона повинна була прислухатися до вказівок св. Франциска і єпископа Гвідона з Ассізі зменшити піст, інакше вона померла б від виснаження. Підкорившись наказу зменшити піст і потурбуватися про своє тіло, вона стала більш зрілою як людина. Св. Клара зростала і як християнка: на протязі свого життя вона слухала проповіді св. Франциска і в ній зростало бажання поєднання з Христом. Вона зростала за допомогою читання Євангелія та його науки. Читання її Послань свідчить, що вона ніколи не припиняла свого навчання. Св. Клара зростала і як католичка в своєму бажанні залишатися в єдності з папою і єпископами і постійно зростала у вірі, залишаючи свій розум для нових ідей (християнських, не антикатолицьких). Таким чином, після смерті св. Франциска вона стала дійсно матір'ю всіх братів і сестер і натхненницею продовження справи засновника ордену. Вона трудилася, щоб здійснити його плани.

Хто відповідає за нашу формацію

- По-перше, кожен з нас особисто. Ми повинні вчитися молитися і приймати необхідні рішення в своєму житті.
- По-друге, братерство. За допомогою наших слів і прикладу ми допомагаємо один одному зростати, надихаючи один одного. Своїм натхненням ми закликаємо інших людей до зростання.

- По-третє, Рада. Вона оживляє братерство і піклується про духовний розвиток кожної особи. Відповідає за формацію і та людина, яка призначена братерством.
- По-четверте, духовний асистент, який допомагає і радить, як потрібно робити, дає приклад своїм особистим життям і ділиться своїм досвідом.

Постійна формація продовжується і через участь в зустрічах общини, Служби Божої, читання і розважання над Євангелієм, слухання конференцій духовних асистентів, через власну працю над собою.

Перший етап формації – постулат.

Мета постулату.

Кандидат зобов'язаний пройти формацію в постулаті і прийом до нього на Божій Службі. Прийом виконує духовний асистент, який ставить свій підпис в спеціальній книжці постулату. В період постулату прийнятий до нього зобов'язаний пізнати общину, яку обрав, і община повинна мати змогу пізнати кандидата, чи правильний він зробив вибір і чи властива йому ця дорога.

Кандидат повинен присвятити себе засадам духовного життя і життя св. Франциска, щоб краще познайомитися з Євангелієм і францисканською духовністю.

Тематика викладів під час постулату.

Постулат повинен тривати рік. Раніше не було спеціальних тем, але після II Ватиканського Собору Комісією Провінціальних Асистентів розроблені теми, які повинні бути розглянутими: знайомство з життям св. Франциска, історія ФОС та його установчих структур, які цілі ФОС має у Церкві, які його права і обов'язки.

Повинні бути викладені наступні теми:

- життя св. Франциска, його характерні чесноти і заслуги перед Церквою;
- історія ФОС та його структура;
- особисте освячення як перша мета ФОС;
- апостольство як друга мета ФОС;
- права ФОС;
- Літургія ФОС.

Другий етап формації – новіціат.

Прийняття до новіціату.

Після закінчення постулату кандидат приходить до новіціату. Прийом до новіціату звершує духовний асистент, згідно ритуалу. Факт прийому до новіціату записується в книзі новіціату.

Тематика викладання в новіціаті.

Після прийняття в новіціат кандидат має обов'язок бути присутнім на братерських зібраннях, на яких повинен досконало вивчати приписи Статуту ФОС. Викладання цих тем проводиться до тих пір, поки комісія провінціальних асистентів не постановить інше. Під час річного новіціату його члени повинні пізнати Статут, усі засади життя, співпрацювати з Ласкою Божою, щоб краще пізнати дух св. Франциска, визначних світських францисканців, щоб могли реалізувати чесноти, характерні для духовності францисканців: любов до Христа убогого, покірного і терплячого на хресті, покору, простоту, доброзичливість до інших людей і всіх сотворінь, дух терпеливості і покути, бо Господь нам сказав слова: "Бог мій і все моє".

Третій етап формації – професія.

Конституція ФОС так про це говорить: (Статут 23, ст. 41)

Кандидат після закінчення періоду початкової формації просить старшого місцевої общини про допущення його до складання обітниці євангелічного життя. Рада общини, після вислухування думки відповідального за формацію та духовного асистента, таємним голосуванням вирішує питання про допущення до складання обітниці, дає відповідь кандидатові і повідомляє общину.

Умови для складання обітниці євангелічного життя наступні:

- досягнення віку, встановленого національним статутом;
- активна участь у формації на протязі не менше року;
- згода ради місцевої общини.

Там, де необхідно, можна продовжити час формації, але новий час не повинен бути більшим одного року від часу, встановленого статутом.

(Статут, ст42). Складання обітниці – це урочистий церковний акт, через який кандидат, пам'ятаючи про покликання, отримане

через Христа, поновлює Таїнство Хрещення та прилюдно підтверджує своє особисте зобов'язання євангелічного життя у своєму світському стані, за прикладом св. Франциска та згідно зі Статутом ФОС.

(Статут 23.3, ГК, ст. 42.2). Обітниця євангелічного життя долучає кандидата до ордену і за своєю суттю є довічною. Але може бути складена тимчасова обітниця, яка поновлюється щорічно на протязі не більше трьох років.

Обітницю приймає старший місцевої общини або його делегат від імені Церкви та ФОС. Обряд складання обітниці виконується згідно з вказівками ритуалу.

Складання обітниці накладає обов'язки не тільки на кандидатів по відношенню до общини, але і на общину про піклування життєвим та релігійним станом кандидатів, які склали обітниці.

Акт складання обітниці реєструється та зберігається в архіві общини.

(Статут 23.3, ст. 43). Національні статути встановлюють:

- мінімальний вік, необхідний для складання обітниці євангелічного життя, але він не може бути менше повних 18 років;
- знак приналежності до ФОС ("Тау" або інший францисканський символ).

Обітниця (професія) в ФОС відрізняється від обітниці, складеної в іншій общині чи в законних об'єднаннях, і має три знаки: убогість, чистоту та послух, й обітниця зобов'язує їх дотримуватися, а тяжким гріхом є їх невиконання.

Обітниця складається на все життя. Є участю в житті трьох законів (орденів), створених св. Франциском, і дає силу в Ласках Духовних, в молитвах, заслугах і привілеях, вділених Апостольською Столицею.

Згідно з новою Конституцією, обітниця (професія) складається під час Служби Божої і приймається старшою общини або її делегатом. Тим, хто склав обітницю, надається право носити спеціальний знак приналежності до ФОС – "Тау", як також право носити спеціальний хабіт, згідно установленого життя. В такому ж хабіті може відбуватися погребіння померлих осіб ФОС. Після рішення II Ватиканського Собору не потрібно

носити пояс. Він може бути замінений носінням медальйонів. Як уже було сказано, ознакою приналежності до ФОС та її виразом є знак "Тау". Цим знаком послуговувався св. Франциск і ним все підписував.

Ритуал.

Кандидат з новіціату стає на коліна перед старшою общини або її делегатом, тримаючи праву руку на Євангелії, промовляє слова обітниці, в якій зобов'язується у весь період свого життя: "жити згідно Євангелія, присутнього в Статуті та Конституції ФОС, затверджених Церквою". Після складання обітниці старша вручає Статут і Конституцію, а священик підтверджує прийняття обітниці і додає як представник Бога, "щоб ви могли виконувати свою обітницю в поєднанні з жертвою Христа". Після відмовляння молитви, після Служби Божої, співається гімн "Тебе, Боже, прославляємо". Священик уділяє благословення, і на закінчення співається францисканський гімн. Факт складання обітниці записується в спеціальну книжку обітниць з особистими даними.

Четвертий етап формації – постійна.

Складання обітниці (професії) зачислені до общини повинні сприймати як заохочення до розвитку свого духовного життя (а не як свою досконалість і вивищення над іншими), зростання в Божій любові і до ближнього як і до служіння Церкві. Допомога в цьому відбувається на щомісячних зібраннях, на Божих Службах, конференціях.

Слова Статуту, п. 24.

Статут зобов'язує Раду до організації постійних, систематичних зустрічей общини, до яких потрібно упереджено, старанно готуватися. Порядок проведення зустрічей визначений ритуалом. Повинна бути частина молитовна і частина інструкторська. Їх краще провадити в залі, а не в Церкві.

Молитовна частина зібрання.

Молитва до Святого Духа з проханням про світло для думок і серця, до Найсвятішої Діви Марії – Цариці ФОС, до св. Франциска, молитва до всіх святих, за добродіїв, за померлих, читання наказів в листах св. Франциска, молитва за нові покликання до ФОС. Потрібно звернути увагу на всі поради

ритуалу, приготування до відпустів, оновлення обітниць і уділення благословення серафимського отця.

Частина інструктивно – інформаційна.

Оголошення головних урочистостей у найближчий час, подання блаженних і святих францисканців. Важливим пунктом повинні бути вільні виступи, в яких вірні розповідають про свої внески і увагу до досконалого апостольського життя. Зібрання закінчується спільною піснею до св. Франциска.

Виконання обов'язків під час зібрань общини.

Надзвичайно важливим є те, щоб на зібраннях були присутніми всі ті, які склали обітницю з усіма членами общини. Хто цього не робить, той не слухняний прийнятій обітниці, в якій йде мова про виконання Статуту та Конституції, що зобов'язують до присутності на зібраннях. Хто систематично не відвідує братерські зібрання, той після трьох безуспішних нагадувань може бути рішенням Ради виключеним з общини.

Програма постійної формації.

До зібрання, там де це є можливим, община приймає участь в Божій Службі, яка відправляється в її інтенції, під час якої духовний асистент проголошує аскетичну конференцію, мається на увазі саме реалізація формації. Тематично проголошена конференція повинна бути викладена у відведений час і повинна містити духовні і християнські постулати францисканського життя на прикладі життя святих і блаженних з III ордену, стосовно завдань і мети місцевої общини. Теми їх повинні бути обраними в світлі основ віри Божих наказів, Святих Таїнств, отриманих ласк і молитви. Якщо немає можливості відправити Божу Службу для общини і зібрання проводиться без духовного асистента, потрібно в місці оголошеної конференції прочитати з часопису ордену ФОС "Голос святого Франциска" , що видається отцями францисканцями у Вроцлаві, в якому вміщені як конференції, так і інші францисканські матеріали.

На закінчення Божої Служби, якщо вона відбувається, потрібно вшанувати реліквії св. Франциска, і піснею до св. Франциска закінчити зібрання общини. Пожертву зібрати на цілі общини.

Слова Статуту, п. 25.

З причини необхідності певних витрат на життя общини (для богослужіння, апостольства, доброчинних справ та іншого), всі брати та сестри повинні робити внески відповідно до своїх можливостей. Місцеві общини повинні дбати про витрати Рад вищого рівня.

Як кожна община зобов'язана утримувати общину, так само це стосується і ФОС. Ця справа не є постійним обов'язком, але добровільною пожертвою. Пожертва ця повинна бути зібрана під час Святої Меси, яка відправляється для місцевої францисканської общини, або під час спільного зібрання.

Зібрані жертви Рада через скарбника, який веде касову книжку, в якій записує все, що надійшло і на що витрачено, контролює, щоб все те, що надійшло, було витрачено згідно з призначенням, а насамперед: на потреби общини, її функціонування як общини, на покриття адміністративних витрат, на цілі культу, на апостольські цілі, на справи милосердя, на потреби общин вищого рангу. В кінці скарбник дає письмове підтвердження приходу і витрат каси.

Особистий розвиток і розвиток общини повинен відбуватися згідно з тими духовними вартостями, які залишив св. Франциск: покора, терпеливість, зичливість до людей і всіх створінь, пробачення ближнього. Нехай нам близькими будуть такі чесноти як упередженість гріховності, попередливість. Стараймося так жити, щоб бути послідовниками св. Франциска, щоб ми своєю особистістю надихали нових кандидатів до общини. Турбуймося про те, щоб нас було багато людей з апостольським запалом. Виконуймо обов'язки згідно зі Статутом і складеною обітницею. Дуже важливою є молитовна і апостольська група в парафії, яка молиться за Святішого Отця і за всю Церкву, всілякі душпастирські акції.

Нехай через нас реалізується францисканське гасло: "Мир та Добро".

Підготувала с. Людмила Павловська

З життя общини

РІЗДВО – ЦЕ СВЯТО РАДОСТІ, МИРУ І ЩАСТЯ.

Чи хочемо ми цього чи ні, чи нам це подобається чи ні, Еммануїл (Emanuel – "Бог з нами") весь час наново приходить до нас. Бог є посеред нас – ми святкуємо Його народження. Різдво Христове сталося колись в історії, але воно відбувається весь час наново.

Так Господь Бог возлюбив світ, що Син Предвічного Отця стався людиною. Прийшов до нас, щоб стати нашим братом і щоб поділяти з нами радість і страждання, турботу і проблеми, хвороби і нужду. Прийшов до нас, і через Нього, з Ним і в Ньому ми пізнали, хто ми… Ісус прийшов до нас, завдяки Йому ми стали найбільш вартісним створінням на цьому проминаючому світі.

В святу Ніч Різдва Христового звучать в наших храмах наново слова ангелів, ті слова, які були колись спрямовані до пастирів: "Не бійтеся, я благовіщу вам радість велику, яка буде всім людям. Бо нині у місті Давидовому народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь" (Лк 2, 10-11).

Це справді весела новина для всіх, які почувають себе сумними, пригнобленими і покинутими. Це також весела новина для тих, які втратили довір'я – для всіх, яких роздирають сумніви, клопоти і страх. Це весела новина для всіх, які безпорадні, руки яких ослаблені; для тих, що з тривогою вдивляються у своє власне та в чуже майбуття; для всіх молодих людей, які часто зі смутком вдивляються в майбуття, які мають неспокійне, тремтяче серце; для всіх хворих, які втратили надію на життя… для всіх це є весела новина, це новина для всіх людей доброї волі. Бог відвідує свій народ. Бог є Тим, Хто перетворює наше безсилля і

слабість у силу, нашу нестійкість у витривалість, наш неспокій у мир, нашу непевність в упевненість, наш смуток у радість, наше нещастя у щастя…

Перенесімося думками до Вифлеєму, скеруймо наш зір на вифлеємський вертеп. Відновлюймо часто в пам'яті цю велику історичну подію. Ця спасенна хвилина була на початку нашої ери. Але це не є подія, яка мала місце в минулому, а тепер існує лише у споминах. Христос, Який народився у вифлеємському вертепі, довершив наше спасіння, але Він хоче народжуватися щороку в серцях тих людей, які Його шукають, за Ним тужать і Його люблять. Ми можемо сказати, що під час свят Різдва Христового насправді ми святкуємо наше власне народження, тому що в цю святу Ніч народжується в нас Христос – народжується в усіх людях доброї волі.

Для нас, віруючих, Різдво Христове означає зустріч з живим Ісусом, нашим Богом і Спасителем, Який народжується в нас і для нас, Який дає нам силу жити і необхідну радість в житті. Приймімо під час свят нашого Спасителя. Різдво Христове повинно проникнути в кожний день, в кожну хвилину нашого життя.

Підготувала с. Буравська Антоніна.

ДАР БОЖИЙ – ЦЕ ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ.

Звідки візьметься Царство Боже всередині нас, якщо люди байдужі один до одного. Є п'ята заповідь "не вбивай". Знаємо: вбити можна ділом, словом. "Щоб той, хто любить Бога, любив і брата свого" (1 Ін 4, 21). Де любов, якщо не думати про наслідки для ближнього та для себе. Знаємо, що від слів своїх виправдаємося і від слів осудимося. Коли спрацьовує ефект бумеранга – тоді відкриваються очі на

правду, на реальність. Ми знаємо також, що "Син Божий прийшов і дав нам світло і розум , щоб ми пізнали Бога істинного" (1 Ін 5, 20). Народження Христа – це духовна зрілість, готовність до виконання місії, яка починається з наших родин.

"А хто має достатки на світі, але, коли бачить брата свого в нужді, зачиняє від нього своє серце, то як може перебувати в такому любов Божа ". (1 Ін 3, 17). Нестача може бути не обов'язково матеріальна, але й духовна. Маємо "духовне всиновлення ненароджених дітей". А чому б не згадати про духовне всиновлення духовної особи до складання вічних обітів та після. Для багатьох родин це єдиний вихід отримати благословення Боже.

Чому зло не спить, а християни сплять? Духовна сплячка затягнулася. Що залишиться нащадкам після нас? Нам залишили, а що залишаємо ми? Звісно, неможливо врятувати весь світ, та одну душу – це вже результат. Знаємо, що придбавши одну чесноту – набуваємо всі; а одну втративши – втрачаємо всі. Духовна дитина – дитя Боже – людина. Не всіх духовних осіб на цьому світі тримають материнські молитви та жертви. А чию ж жертву та молитву прийме Господь, як не люблячого серця?

Підготувала с. Ніна Шатило.

Поезія

Оповідки

ЛІКИ ВІД ГРІХА

Один старець зайшов до лікарні й спитав:

- Чи є у вас ліки від гріха?

- Є, - відповів йому лікар, - ось рецепт:

1) нарий коріння послуху;
2) назбирай квіток душевної чистоти;
3) нарви листя терпіння;
4) набери квіток щирості;
5) усе це висуши постом утримання;
6) поклади в каструлю добрих справ;
7) додай води покаяння;
8) посоли сіллю братолюбства;
9) додай щедрот подаяння;
10) в усе поклади порошок покірності
11) і смиренності;
12) приймай по 4 ложки в день страху Божого;
13) не упивайся вином перелюбу;
14) одягайся в одяг справедливості;
15) не входь у пустослів'я, а то застудишся, захворієш гріхом знову".

Такий незвичайний рецепт склала у 1920 році монахиня Шамондинського монастиря. Рукопис зберігся у схимомонахині Серафими.

ЖЕРТВА

В одній африканській церкві, під час збору пожертв, служки ходили поміж лавами з великим кошиком з лози, схожим на ті, що служать для збору маніоки.

Хлопчина, який сидів в останньому ряду, не зводив зосередженого погляду з кошика, що переходив по рядах. Він тяжко зітхнув, бо не мав нічого, щоб пожертвувати Господу.

Коли кошик дійшов до нього, хлопчина, на здивування усіх вірних, раптом усівся в ньому зі словами:

- Єдине, що маю, віддаю *Богові.*

«Отже, благаю вас, браття: милосердям Божим, представте ваші тіла в жертву живу, святу, благоугодну Богові: для розумного служіння вашого». (Рим 12, 1).

Бруно Ферреро .Спів польового цвіркуна. – Свічадо, 2002.

РАНКОВА МОЛИТВА

Хай святиться ім'я ***Твоє,***
Хай святяться діла ***Твої,***
Бо ***Ти*** милосердя повен.
І не залишиш мене повіки.
Коли сонце над світом встає,
І вітаються з ним гаї,
Ти береш мене в рук ***Своїх*** човен
І пускаєш на щастя ріки.

ЗАПОВІДАЮ

Високих замків і багатств не маю,
Моє надбання – в лоні верховіть.
Я серце вам своє заповідаю:
Якщо бажаєте, то збережіть.
Мої скарби – не сховані, відкриті.
Коштовні камені не рівня їм.
Вони –нетлінні. Навіть під гранітом
Горітимуть повік вогнем живим.
Усе, чим дихаю щодня, що знаю,
І кожну пройдену, прожиту мить, -
Я вам любов свою заповідаю.
Якщо бажаєте, її прийміть.

ДУША ТРЕМТИТЬ

Душа тремтить в передчутті ***Тебе,***
Хлюпоче і дзвенить, уся співає,

Коли ***Тобі*** назустріч вибігає.
Здається, наче небо голубе
Її в блакить безмежну одягло
І крила їй дало, аби летіти
В ***Твої*** обійми, щоб у них згоріти
Від полум'я любові, щоб цвіло
Єднання двох сердець – мале моє,
Таке слабке, розгублене і дике,
Й ***Твоє*** – у милосерді превелике,
Що силу далі йти мені дає.
Коли надходить довгождана мить
І все на світі, окрім нас, тьмяніє,
Душа безмежно тішиться й радіє,
Тобою зачарована, тремтить.

Бортнікова О. Душа окрилена любов'ю: Зб. віршів. – Житомир: Рута, 2006.

ЗІРКА В ТЕМРЯВІ

Зірка в темряві сіяє,
Нам дорогу осяває.
Промінь радості заграв,
Із Різдвом нас привітав.

Божий Син у людському тілі
Спочиває на настилі,
Ніжно голову схилив,
Матір вже благословив.

Мир на землю снігом впав,

Бо усяк того чекав,
Щоби темряву сердець
Розсіяв з Неба Бог Отець.

Велич Божого Дитяти
Засіяла в царських шатах.
Бог прийшов усіх спасати,
На добро благословляти.

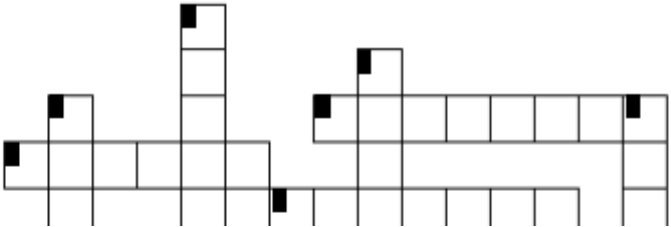
Серце кожного здригнулось,
Бо до Бога доторкнулось,
А Дитина, що у сіні –
Це надія наша нині!

І вже: "Слава в Вишніх Богу!"
Біля кожного порогу.
Кличе: "Ну, звільнись від пут",
Пропонує ціль і путь.

…Почуй, згадай і навернись,
Від зла й неправди відвернись,
Хай мир й добро перемагає –
Ісус до цього закликає.

Підготувала с. Людмила Павловська

Кросворд

По горизонталі:

4. Місто, з якого бере початок святкування Різдва Христового. **6.** Річка, в якій хрестили Ісуса Христа. **7.** Хто перший прийшов поклонитися народженому Ісусу. **8.** Пророк Старого Завіту, який проповідував Адвент. **10.** Обряд позначення освяченою крейдою одвірок своїх помешкань у день Богоявлення Господнього. **11.** Папа Римський, який офіційно затвердив літургійні тексти на період Адвенту. **14.** Яке число у грудні належить Святій Родині. **15.** Скільки тижнів триває Адвент. **17.** Адвентова... **18.** З якої рослини виготовляється оплаток. **19.** Символ общини Церкви,

котра у любові та радості очікує свого Господа. **20.** Дев'ятидення Різдва Христового.

По вертикалі:

1. Країна, обрана Богом. **2.** Предтеча Ісуса Христа. **3.** Старовинна обрядова різдвяна пісня. **5.** Нова Єва, дух якої превозносить Бога Спаса. **9.** Яке число у січні належить Богородиці Марії. **10.** Втілене Боже Слово. **12.** Опікун Ісуса. **13.** Святий, який розповсюдив звичай будувати вертеп. **16.** Служба Божа на честь Пресвятої Діви Марії.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД У № 14.

По горизонталі: 1. Йоаким. 4. Фатіма. 5. Серпень. 6. Благовіщення. 8. Вервиці. 9. Двадцять. 10. Гавриїл. 12. Шістнадцятого. 15. Ессени. 16. Сьоме.

По вертикалі: 2. Климентій. 3. Чотирнадцять. 7. Лурд. 8. Вересні. 10. Годинки. 11. Липень. 13. Три. 14. Анна.

Підготувала с. Людмила Данилко

Святі францисканці

11 грудня – Бл. Хуголін Магалотті, пустельник з III Ордену (+ 1373)

Хуголін Магалотті народився в Камерно (Італія). Рано втратив батьків. Від дитинства побожно читав книжки та житіє святих. Вступив до ІІІ Ордену св. Франциска. Роздавши своє майно, продовжував провадити пустельницьке життя. Багаторазово змінював пустелі, щоб укритися від людей, які порушували його спосіб життя. Часто мандрував до монастиря в Ріосакро, що розташувався неподалік, щоб приймати Пресвяте Таїнство. Спав на голій лавці. Першим його житлом була пустеля в Монте Раньоло, неподалік від джерел ріки Тенна. Приходили до нього головним чином хворі тілом і душею, щоб послухати його натхненних слів та попросити про молитву у своїх потребах. Через його молитви та благословення хворі зцілювались.

Пізніше він оселився у Фієні. Провадив тут життя у покуті і глибокому поєднанні з Богом. Але й сюди прибували до нього чисельні паломники зі своїми матеріальними та духовними потребами. Хуголін, вичерпаний ділами покути і постом, помер 11.12.1373 р.

Благословенний папа Пій ІХ затвердив його культ 04.12.1856 р.

* * *

Боже, Ти в блаженному Хуголіні, пустельнику, повного доброти до грішників і сповненого Божим запалом, дав Церкві приклад євангелічного та пустельницького життя; вчини, за його заступництвом, щоб ми, звільнені з неволі гріха, служили Богу як діти свободи. Через Христа, Господа нашого. Амінь.

РІЗДВЯНЕ

Світ галасує,

Час наш біжить.
Серце пильнує
Радісну мить.

Ісус – Дитина
В яслах лежить.
Віддав Бог Сина –
Спинім цю мить!

Підготувала с. Людмила Павловська